

Μαρία Π.

Πριν από περίπου δυο δεκαετίες ξεκίνησα το σχολείο. Άρα και την συναναστροφή μου με άλλα παιδάκια. Θυμάμαι πάντα στο δημοτικό κάτι αγοράκια που στα διαλείμματα όταν μάλωναν με άλλα αγοράκια ή κοριτσάκια **τα έσπαγαν στο ξύλο**. Μπουνιές, κλωτσιές, σύρσιμο στα χώματα και ανοιγμένες μύτες υπήρχαν στο ντεκόρ.

Τότε υπήρχε πάντα η δικαιολογία ότι προέρχονται από σπίτι με προβλήματα, ότι έχουν μαθησιακές δυσκολίες, ότι είναι μικρά και δεν μπορούν να ελέγξουν το θυμό τους και πολλά άλλα. Για κάποια παιδάκια όντως ίσχυαν. Για μερικά όμως όχι.

Μετά το Δημοτικό, προχώρησα στο Γυμνάσιο. Κι εκεί θυμάμαι νεαρά αγόρια να λύνουν **τις προσωπικές τους διαφορές με ξύλο**. Να λύνουν **τις πολιτικές τους διαφορές με ξύλο** ή να δίνουν απλά ξύλο σε όποιον δεν ήταν σαν αυτούς. Ξύλο άγριο, με αίματα, φτυσμένα δόντια, βαριές βρισιές.

Και πάλι βρίσκονταν δικαιολογίες. Παρόμοιες με αυτές του Δημοτικού. Όμως τώρα πια οι δικαιολογίες κάλυπταν ένα μικρό κομμάτι του αριθμού των παιδιών με αυτή τη συμπεριφορά.

Και κάπως έτσι έφτασα στο Λύκειο. Εκεί θυμάμαι βάρβαρα σκηνικά που οποιαδήποτε **διαφωνία, διαφορά ή διαφορετικότητα** σήμαινε ξυλοδαρμό για κάποιους. Σκηνικά με σκισμένες μπλούζες, ανοιγμένες μύτες, δόντια πεσμένα, αίματα, σκηνικά που μπορεί να θύμιζαν βεντέτα, πρόστυχες βρισιές και προσβολές. Ενίοτε και απειλές.

Οι δικαιολογίες πάντα εκεί. Η βάση τους κι η αλήθεια τους; Μηδαμινές.

Και μεγάλωσα. Και χώρισαν οι δρόμοι μας. Κι αποφάσισα να συναναστρέφομαι με εκ διαμέτρου αντίθετα άτομα. Και κάποτε αναρωτήθηκα.

Τι να κάνουν άραγε οι νταήδες των σχολείων μου;

Κι είδα ειδήσεις. Και τσουπ, τους βρήκα. Όχι όλους τους. Κι όχι ακριβώς αυτούς. Αλλά τους βρήκα. Είχαν γίνει βουλευτές. Είχαν ήδη κατηγορηθεί για ξυλοδαρμό μιας πολιτικού στον αέρα, για το φόνο ενός νεαρού άντρα, είχαν οδηγηθεί σε δίκη, είχαν προκαλέσει ουκ ολίγα επεισόδια μέσα στην ελληνική Βουλή, είχαν προκαλέσει την κοινή γνώμη με δηλώσεις τους, κατηγορούνταν για φόνους και ξυλοδαρμούς μεταναστών αλλά και αντιφρονούντων γηγενών, και πρόσφατα επιτέθηκαν και χτυπήσαν τρεις γυναίκες έξω από το εφετείο Αθηνών. Η μια ήταν η δικηγόρος της πολιτικής αγωγής στη δίκη της χρυσής αυγής.

Και ναι, πολύ καλά κατάλαβες. Οι νταήδες των σχολείων μου, των σχολείων μας έχουν γίνει χρυσαυγίτες.

Όλα αυτοί που προσπαθούσαν να τονώσουν τον μηδαμινό ανδρισμό, την ριγμένη στα τάρταρα αυτοπεποίθηση, δέρνοντας τον αδύναμο (ή ακόμα και τον δυνατό) που διαφωνούσε.

Όλοι αυτοί που αδυνατούσαν να καλύψουν την ανικανότητα επικοινωνίας με το ανθρώπινο είδος κι αντ' αυτού χρησιμοποιούσαν ανορθόδοξα επιχειρήματα και εθνικιστικά παραληρήματα.

Όλοι αυτοί που προσπαθούσαν να κρύψουν το φόβο τους για το διαφορετικό και το φόβο τους μην

αποδειχτούν κατώτεροι από αυτό, μέσα από κηρύγματα μίσους.

Όλοι αυτοί. Συν μερικοί απλοί άνθρωποι, που ελλείπει της κριτικής τους ικανότητας θεωρήσαν απάντηση στην οικονομική κρίση, το να θέσουν σε κρίση και τα μυαλά τους. Όλοι αυτοί συγκροτούν τη χρυσή αυγή.

Το θλιβερό είναι ότι τώρα πια δεν υπάρχει κανένας δάσκαλος, κανένας διευθυντής, γυμνασιάρχης, λυκειάρχης, γονιός, σχολικός σύμβουλος, κοινωνικός λειτουργός να βρει δικαιολογίες, να ερμηνεύσει τις αντιδράσεις τους, να τους επιπλήξει, να τους απαγορεύσει. Υπάρχει κάτι που λέγεται νόμος βέβαια, αλλά κι αυτός ή συνεργάζεται μαζί τους ή σηκώνει τα χεριά ψηλά.

Υπάρχεις όμως εσύ κι εγώ. Εσύ κι εγώ που τους δώσαμε τον αέρα να φτάσουν μέχρι εκεί. Εσύ κι εγώ που ...ψηστο να τους κόψουμε τον αέρα.

...Μεταφορικά μιλώντας πάντα...